

DOLARITZACIÓ A L'EUROPEA

Contra l'acord de negociació col·lectiva per al 2002

ESPECIAL "ARGENTINAZO"

nº 25 - gener 2002-donatiu 200 PTA / 1,2 euros

Editorial i pàgines centrals:

Dolarització a l'europea

pàg 3,10-12

Sindical:

Crisi capitalista, solucions obreres

pàg 4

Acord patronal-CCOO/UGT

pàg 5

Si no lluitem, perdem

pàg 6-7

Lluites: cens, escoles d'adults

pàg 8-9

Llei de Formació Professional

pàg 13

Contra la LOU

pàg 14

Fòrum Social Mundial

pàg 15-16

Internacional:

Afganistan, Portugal, Palestina

pàg 17-20

Especial Argentinazo

A l'Argentina...a tot tren

(De Páginia 12)

(Alguns polítics argentins en un viatge de risc. Baixat de Claryn, un web satíric)

Dates i coincidències

28 de desembre de 1922

Naixement de la URSS

21 de desembre de 1991

La URSS deixa d' existir

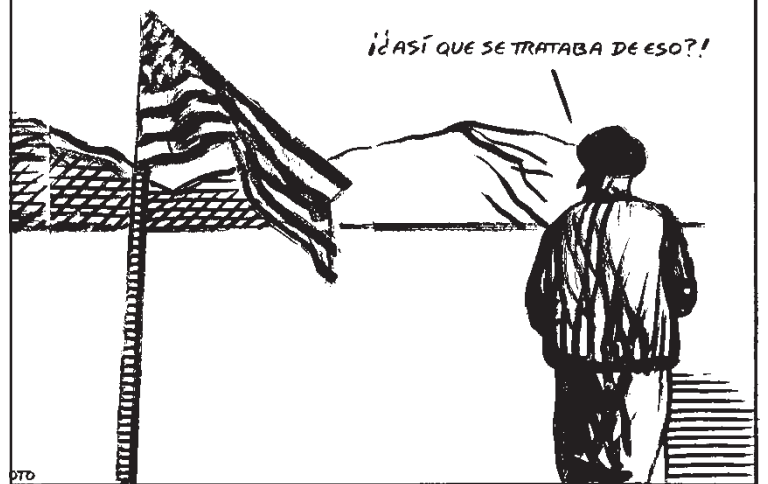
1 de gener de 1994

S'inicia la rebel·lió zapatista a Chiapas

per aquestes dates el 1916

En marxa la revolució de Zapata i Pancho Villa

La bandera de EE UU ondea en Afganistán

(El Roto. De El País)

Dos aplaudiments per al cinema argentí

I per doble motiu: hi ha dues pel·lícules argentines a les cartelleres i cal treure's el barret davant la visió de les dues. No s'assemblen de res excepció feta d'un actor magnífic que comparteixen, Ricardo Darín, i que l'Argentina d'avui -i per tant la seva situació econòmica i social- és el tauler on es mouen les peces.

Primer aplaudiment per a "El hijo de la novia" que parla de la vida i l'economia, de l'amor i de la mort, de l'amistat, de la malaltia, el desig, la solitud i el plaer de la cuina. I perquè ho fa amb senzillesa i humor, i de tal manera que t'atrapa, així que plores i rius col·lectivament (la resta d'espectadors tampoc no pot sostreure's a l'embruix) sense poder-ho evitar. Que sigui la pel·lícula seleccionada per representar l'Argentina als Oscars és una anècdota que no ha de portar-nos a engany, és una obra d'art rodona.

Segon aplaudiment per a "Nueve reinas" perquè és un gran joc on la veritat i la mentida es barregen fins a confondre's. Amb poc pressupost i grans dosis d'humor et pots passejar amb dos estafadors de poca volada i anar de sorpresa en sorpresa fins la sorpresa final.

Des d'aquí us aconsellem no aixecar-vos de la butaca fins que no hagin acabat els crèdits, en tots dos casos. Que vagi de gust.

L'euro ha començat el seu nou trajecte, i aquest és un pas important per a la unificació financera de la UE, és a dir, permetrà en primer lloc una reducció dels costos financers de les grans empreses que treballen dins la UE. A la vegada els ha de permetre acumular capital amb una divisa més forta que, hipotèticament, pugui competir amb el dòlar en els mercats financers internacionals i en les carteres de divises, diem hipotèticament perquè fins ara no ho ha demostrat. Tot un èxit per *l'Europa de les multinacionals*.

I per la gent? en primer lloc l'euro no és només una moneda sinó també tot el seguit de mesures de política econòmica per arribar-hi, i que han suposat un retrocés en les condicions de vida dels treballadors a tota Europa (Plans de Maastricht, Convergència, Reformes Laborals...), de tot això ja n'hem parlat extensament altres cops. És possible que l'existència de l'euro com a moneda eviti atacs especulatius sobre les monedes més dèbils de la Unió Europea, com va passar fa uns anys, però en realitat estem davant d'un procés similar a una *dolarització* de les economies menys desenvolupades, per dir-ho més exactament es tracta d'una *deutsche-markització*. Mentre la situació va a l'alça no hi ha grans problemes, però una *dolarització* o la versió europea de l'euro, la *deutsche-markització*, imposa una reducció de les capacitats dels Estats per fer una política més social i minvar els efectes de les crisis econòmiques. En definitiva, tendeix no a anivellar les condicions de vida sinó a aprofundir les diferències, doncs són els Estats més rics els que tenen el poder de la política monetària.

I la crisi està aquí, «*la crisi més greu dels darrers trenta anys*», segons el ministre d'Economia. Les previsions apunten a que la l'economia mundial creixi en el 2002 un 1'5% de conjunt. Com escriu Morgan Stanley seria el bienni més dèbil des de la II Guerra Mundial. EEUU en recessió oficialment des de març, amb la destrucció en aquest període de 1'2 milions de llocs de treball i amb la taxa d'atur el novembre al 5'6%. Japó està en la tercera recessió de la dècada amb un nou rècord d'atur del 5'5% i, a la Unió Europea, Alemanya veia caure el PNB en 0'1% el tercer trimestre. Les dades a l'Estat espanyol baixen menys perquè encara es manté el consum intern, però els expedients de regulació i la no renovació de contractes precaris ja es compten per desenes de milers, el que fa que les dades de l'atur comencin a créixer. Al llarg de la història de l'actual UE els períodes de desenvolupament europeu han coincidit amb els períodes de creixement econòmic, mentre que s'ha aturat en els períodes de crisi. Ara però arriba l'euro a l'inici d'una greu crisi, deuen pensar els dirigents de la UE que pitjor seria aturar-lo.

És davant aquesta situació de crisi que es posen en qüestió els plans d'estabilitat en els quals es basa l'euro: dèficit mínim, control despesa pública, privatitzacions i liberalitzacions... Així, els Estats estan obligats a no utilitzar les principals eines per minvar els efectes de la crisi: recursos pressupostaris majors als ingressos, abaixades dels tipus d'interès i inclús devaluacions de la moneda nacional, més intervenció de l'Estat... i –sense aquests pal·liatius– els Estats dèbils estan lligats de peus i mans, és el cas de Portugal, Irlanda, Holanda o Finlàndia però també, en segona instància, de l'Estat espanyol. Hauran d'emprendre amb una duresa extrema els atacs sobre les condicions de vida dels treballadors per fer recaure sobre ells tot el pes de la

crisi. Els mateixos EEUU, que portaven dos anys amb superàvits pressupostaris, ja han anunciat que només al 2005 tornaran a l'equilibri i que en aquests anys hi haurà dèficit i Alan Greenspan anuncia que precisa una devaluació del dòlar –malgrat el curs de pujada que segueix– per augmentar la competitivitat.

Però els Estats de la UE es reafirmen en el compromís del dèficit zero, i tota la política del Banc Central Europeu segueix posant el centre en el control de la inflació amb crèdits en euros més cars que en dòlars. L'evolució d'una economia dèbil quasi-dolaritzada està perfectament exemplaritzada a l'Argentina. Les conseqüències sobre els treballadors són duríssimes i la lluita del poble argentí, fent caure primer a De la Rúa-Cavallo i després continuant les mobilitzacions contra els nous plans d'estabilització que fan recaure el pes de la crisi sobre els treballadors, ha de ser una referència per a la classe obrera internacional. Tota la solidaritat amb el poble i els treballadors argentins!

Tornant a la UE. Una pregunta és obligada: ¿quan de temps poden aguantar les pressions que la crisi introduirà dins els Estats sota el Pacte d'estabilitat en el qual se sosté l'euro? Què passarà aleshores?: ¿un creixement de les mobilitzacions socials com a Amèrica Llatina/Argentina o un trencament de les bases que han fet possible l'euro?. Per si de cas l'euro té dues cares, la europea i la de cada Estat, no sigui cas que en un t e m p s s' h a g i n d' u t i l i t z a r c o m a m o n e d e s n a c i o n a l s .

És en aquestes condicions que arriba l' E s t a t

espanyol a la presi-dència de la Unió Europea. Aznar ja ha explicat quins són els seus objectius: en primer lloc la lluita contra el terrorisme com correspon a la campanya central de l'imperialisme avui, a més es tracta d'aprofitar la cojuntura per estrényer la política repressiva contra ETA. La nova definició de la UE sobre el terrorisme ens posa a tots en el punt de mira de la repressió, en particular davant les convocatòries previsibles de mobilitzacions contra les cimeres de la UE. En segon lloc l'entrada de l'euro i la resposta a la crisi, que volen aprofitar per impulsar noves reformes laborals que flexibilitzin els mercats, i noves privatitzacions en temes com les xarxes energètiques i transports... i els serveis com l'educació. Aquestes mesures es volen impulsar a la cimera de Barcelona. L'altra cimera clau serà la de Sevilla: sobre agricultura, pressupostos i política regional. La de Madrid es reserva per tractar de les relacions amb Amèrica Llatina. De moment, amb la signatura del *Acord sobre la negociació col·lectiva del 2002* entre patronal i CCOO-UGT comencem malament, doncs la pitjor política per als treballadors en aquesta situació en que entrem és la de *pau social*, que ens lliga de mans.

2002: euro, crisi i presidència espanyola de la UE...

Tota la solidaritat amb el poble i els treballadors argentins!

Soluciones obreres

Els acomiadaments i la pèrdua de drets són la seva solució a la crisi

Amb el *España-va-bien* van incrementar la precarietat, canviant treball fix i estable per inestable, i van privatitzar serveis i empreses públics dient que era per a ser competitius. *España-va-bien* van ser beneficis a butxaques privades, repatriats a paradisos fiscals, o destinats a l'especulació a la borsa, les immobiliàries, o a negocis bruts.

Però la competència econòmica capitalista porta a periòdiques crisis de sobreproducció amb destrucció de forces productives, augment de la concentració del capital i empobriment de les masses. I quan hi ha crisi es prepara per a que la paguin els treballadors i treballadores.

Així que ara amb el *Que-estamos-en-la-peor-crisis-de-los-últimos-30-años* diuen que cal flexibilitzar i precaritzar encara més els llocs de treball. Si amb el *España-va-bien* van fer moltíssims guanys, amb *la-peor-crisis* d'ara tracten de destruir forces i mitjans productius –llocs de treball i mercaderies-, el cas és que no hagin de pagar-ho ells.

Però destruir llocs de treball a les empreses que depenen de les multinacionals, vol dir fer-ho en un 62% de les empreses d'aquest Estat, que a més són les grans i de les quals depenen la resta. Això voldrà dir no només que paguin la crisi els qui directament perden el lloc de treball, sinó també els qui esperen treballar (queden menys llocs de treball i, a més, en pitjors condicions), les petites empreses que treballen per les grans, i també el comerç que té aquests treballadors i treballadores per compradors. Resulten afectats fins i tot els barris i comarques, els joves, les dones, els treballadors i treballadores subcontractats, els immigrants, les cooperatives que s'autoexploten, els treballadors de

l'economia submergida. El cas més proper, que mostra el que fan les multinacionals amb aquest sistema, és avui l'Argentina: al final el que queda és un gran desert social i ecològic, on no se salva ningú. O sigui, en el seu joc, com a classe només podem perdre.

Per la unitat i coordinació de les lluites sindicals, socials i anticapitalistes

Per això no es pot abordar el problema d'una sola empresa, perquè agafant-nos només a les seves xifres, ells ja han tret del país o de l'empresa els beneficis, i segur que ens mostren números vermells; només queda defensar-ho amb mesures socials: cap acomiadament i manteniment de condicions amb contractes de relleu reals, i nacionalització amb control obrer de les empreses que no ho facin, particularment de les que acomiadin.

És necessari un pla de lluita. L'única manera d'impedir que l'atur, els acomiadaments i la pèrdua de drets castigui a la classe obrera és aplicant un pla d'unitat i coordinació de les lluites oposat a l'actual situació de divisió i aïllament.

Com? Primer lluitant amb d'altres empreses afectades per les mesures i portant la lluita sindical a tots els racons de la vida social: tant a les organitzacions polítiques, sindicals i socials, com als mercats, les escoles, associacions de veïns, barris i comarques, instituts i universitats... per exigir compromisos de defensa del treball i les condicions laborals a les institucions (districtes, ajuntaments, consells comarcals i govern autonòmic) com a compromisos de defensa social. Per això les nostres solucions són polítiques i no econòmiques; perquè se'ls ha de fer pagar la crisi als empresaris obligant-los a mesures que els redueixin la taxa de guanys (actuals o a compte dels anteriors).

Un pla de mesures per a la sortida obrera a la crisi

Estem patint una economia al servei del màxim benefici del capital i en necessitem una altra destinada a satisfer les necessitats socials i ecològiques. Per arribar-

hi, cal un pla d'alternatives obreres. Si hi ha menys feina (i no està clar que sigui així, doncs no s'han acabat les necessitats socials i ecològiques) perquè volen mantenir preus competitius tractant d'aguantar el temporal i que els que tanquin siguin els altres, cal repartir-la entre tots i totes, i això vol dir les 35 hores sense reducció de sou i no pas jornades parcials que volen dir repartir les hores però també els salaris i fins i tot incrementar la plusvàlua. O sigui:

- No a l'atur, 35 hores o menys, sense reducció de salaris fins treballar tots i totes.

- No als acomiadaments ni als tancament d'empreses. Nacionalització amb control obrer de les empreses que acomiadin.

- No a la reducció de plantilles: contractes de relleu i ampliació i/o creació de plantilles públiques per satisfer necessitats socials. Obligació per a les grans empreses, bancs i serveis públics a augmentar de forma immediata les seves plantilles amb els treballadors i treballadores de les empreses subcontractades. Nacionalització amb control obrer de les empreses que no ho facin. Renacionalització dels sectors privatitzats.

- Un pla de construcció d'escoles, jardins, hospitals i infraestructures per crear fonts de treball.

- Si l'Estat no té prou diners per aplicar les mesures:

- Increment d'impostos progressius a les grans fortunes, a la banca, grans empreses i a l'especulació, que han estat els grans beneficiaris del període de vaques grosses.

- Dissolució dels cossos militars i repressius, i canvi de destí de totes aquelles partides dels pressupostos de les administracions que siguin incompatibles amb aquest pla de mesures per a la sortida obrera a la crisi.

Perquè la crisi és producte de la seva política i els seus interessos, només podem combatre-la imposant les nostres alternatives en favor dels interessos obrers i populars.

Víctor Messeguer. *Administració Pública. CGT*

El 20 de desembre es va firmar l'acord entre patronal i sindicats sobre la negociació col·lectiva del 2002. A més de la falta de transparència i consulta (ni als treballadors ni a les bases sindicals), el contingut és totalment inacceptable: està al servei d'adequar les negociacions a les necessitats de les empreses davant l'arribada de la crisi, garantint la pau social. Els mecanismes són els oferts per les successives reformes laborals –particularment la 2000 i 2001–, tot quedant en “recomanacions” drets com maternitat, pas del contracte temporal a fix...

Hem de discutir-lo amb els companys i la nostra proposta és exigir als sindicats signants la retirada de la seva signatura d'un acord que representa:

1. Pèrdua del poder adquisitiu amb l'anomenada “moderació salarial” que limita al 2% els increments, ajustats a l'IPC que marqui el govern. La inflació interanual és ja del 2,7% i l'acord impedeix també l'aplicació dels IPC autonòmics. Però, a més, mantenen la clàusula que anomenen de “descuelgue” a l'afirmar que no serà d'aplicació ni tan sols aquest increment “a las empresas cuya estabilidad económica pudiera verse dañada como consecuencia de tal aplicación”

2. Increment del pes dels conceptes variables del salari, lligats a “la producción, la calidad o los resultados”. Acceptant només “incrementos superiores a la inflación prevista dentro de los límites derivados del incremento de la productividad”.

3. “Marco adecuado de relaciones laborales que posibilite una mayor flexibilidad” tant a nivell de jornada com de mobilitat funcional. En el primer cas s'estableix explícitament “el cómputo anual de jornada y la distribución flexible, - como- sistemas que favorecen la capacidad de adaptación de las empresas” i “la gestión del tiempo de trabajo, la duración y redistribución de la jornada –como elementos fundamentales para contribuir a una mejor evolución del empleo, aumentar la productividad de las empresas, e incrementar, en cuanto sea posible, el grado de utilización del equipamiento productivo”. Pel que fa a la mobilitat funcional, s'estableix una “estructura pro-

fesional basada en grupos profesionales” a la qual estarà adscrita la plantilla de cada empresa, a fi de facilitar l'absoluta mobilitat dins de cada grup professional.

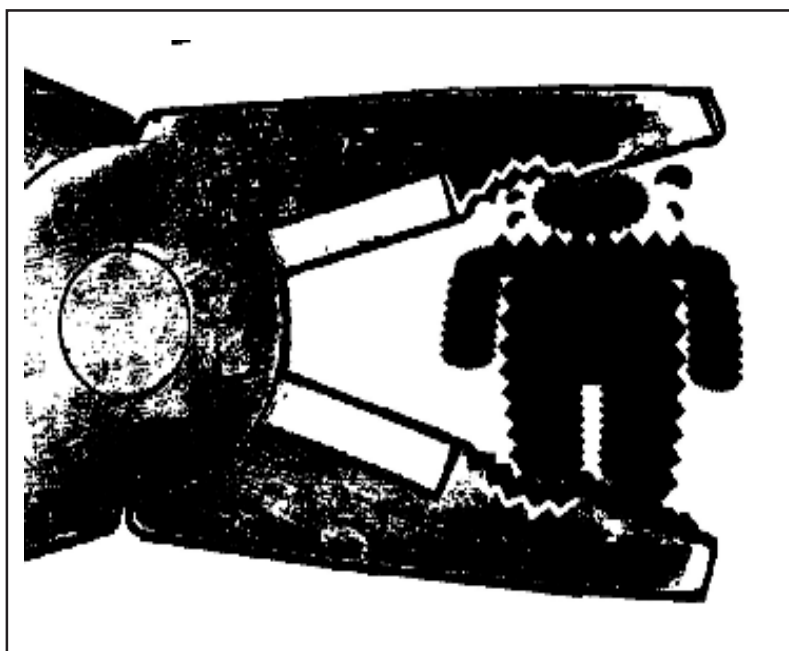
4. Foment de contractes temporals i acomiadaments

b a r a t s cridant a “fomentar” els contractes formatius i els de temps parcial. Ambdós amb l'al·licient d'aprofitar “las medidas públicas de fomento del empleo” per a joves, dones, majors de 45 anys, aturats de llarga durada i discapacitats. De fet, amb els primers s'impulsa l'aplicació de les mesures del “plan de empleo juvenil” que va provocar la històrica vaga general del 14D contra el PSOE i amb els segons s'elimina d'un cop la lluita per les 35 hores sense reducció salarial, promovent en tots els casos la divisió dels treballadors. A la vegada s'utilitza el terme de “contratos de relevo” “especialmente para abordar posibles reestructuraciones y renovaciones de plantillas” i, per tant, obrint la porta a l'eliminació del relleu en les condi-

cions laborals característic d'aquest tipus de contracte. El millor exemple és SEAT on la reestructuració implica la substitució dels jubilats per joves, sense garantia de ser 1 per 1 –es preveu una reducció de plantilla de 3.000 treballadors- subjectes al conveni

Acord entre CEOE-CEPYME i CCOO-UGT

Exigim la retirada de la signatura!

provincial en lloc del de l'empresa, sense cobrar l'antiguitat, sense garanties de “normalitzar-lo” fins a transcorreguts 7 anys durant els quals cobraran un 30% menys que els qui surten per jubilació de l'empresa.

5. “Ajustes de empleo” –segons l'acord per a evitar els expedients de regulació definitius-, amb “medidas de carácter coyuntural” ... com ara “la suspensión del con-

trato y la modificación sustancial de condiciones de trabajo" tractant d'afavorir sempre la "solución extrajudicial de los conflictos". És a dir, facilitant a l'empresa el fet que ni hagi de justificar situacions de crisi sinó forçant els comitès a negociar acords de reajustament de plantilla empresa a empresa.

6. Impulsa la propera llei sobre formació professional (veure pàg. 8) avalant la creació del "Sistema Nacional de Cualificaciones" –ajustat als Grups Professionals del punt 3-, garantint a patronal i sindicats signants, un espai dins el mateix.

7. Per acabar, assenyalar l'intent de sectorialització o territorialitat dels delegats de prevenció, buscant mecanismes que permetin el seu control mitjançant els percentatges sindicals de representació majoritaris, a canvi de "ajustar su comportamiento y acciones a lo previsto"...tot dirigint-se "a sus respectivas Organizaciones ... para establecer con ellas.... los mecanismos y cauces más adecuados que les permitan asumir lo aquí pactado y ajustar sus comportamientos a los criterios previstos en este Acuerdo", és a dir, garantint la pau social. Però a més, transcorreguts nou mesos s'avaluarà l'Acord "en orden a su posible renovación o prórroga".

El nostre rebuig més enèrgic per mètode i per contingut. Però amb això no hi ha prou. Com tampoc els 21 vots en contra dels crítics a l'Executiva de CCOO; ni es reflecteix a la signatura de la CONC amb UGT a Catalunya ratificant l'acord de Madrid. Cal que les paraules es transformin en fets. Fem una crida perquè des de seccions sindicals, assemblees de treballadors i òrgans dels sindicats signants es faci públic el rebuig, i l'exigència de retirada de la signatura -tant de CCOO com d'UGT- d'un acord fet al marge i en contra dels treballadors.

Si no lluitem, perdem

Amb data 24/12/01 va aparèixer a la premsa un petit requadre on s'anunciava que fins novembre del 2001 els beneficis empresarials cotitzats a borsa amb relació a l'any 2001 se situaven en 1,14 bilions de ptes, és a dir, s'han repartit en dividendes un 19,94% més que l'any passat. I això tenint en compte que l'any 2000, segons els portaveus del sistema, era de "vaques grasses", de creixement econòmic i que a finals del 2000 i durant tot el 2001 s'inicia la recessió econòmica als USA i la UE (Japó segueix en recessió des de la crisi de Corea i Indonèsia), que els índex de creixement econòmic passen del 4 al 2% a Espanya, que s'anuncien acomiadaments massius en sectors tradicionals i de tecnologia punta, i que les expectatives i el nivell de consum es redueixen precisament en situació de sobreproducció.

Aquesta xifra de beneficis empresarials demostra, un cop més, que tracten de fer recaure els efectes de la crisi del sistema capitalista sobre les espatlles dels treballadors per tal que els capitalistes mantinguin els seus beneficis, i així surtin de la seva crisi encara més poderosos i enriquits mentre els treballadors resten més pobres i desarmats.

Durant el cicle d'expansió econòmica les noves ocupacions es van realitzar en precari, tot desregulant les relacions laborals, facilitant l'explotació i l'abaratiment dels costos socials i laborals a la patronal. Els increments salarials es realitzaren sobre la inflació prevista pel govern perdent poder adquisitiu el conjunt de treballadors, mentre

no es limitaven, ni es limiten, beneficis a la patronal. Així, en expansió i creixement de l'ocupació, a través de Reformes pactades amb els sindicats institucionals, es va flexibilitzar la jornada laboral o la mobilitat funcional en lloc d'avançar cap a les 35 hores, o es van retallar les prestacions de desocupació o es va allargar l'edat de jubilació... amb el pretext de que així es generava ocupació. Aquest ha estat l'arsenal que els sindicats subvencionats han lliurat a la patronal en època de "vaques grasses". Ara, en recessió els sindicats es plantegen com a objectiu, en primer lloc, assegurar la institucionalització de la seva interlocució amb la patronal –és a dir, les subvencions, per mantenir les seves poltrones- eliminant el

protagonisme dels treballadors via negociació col·lectiva, a través de l'Acord subscrit amb la patronal. Amb l'acceptació acrítica de la crisi, fan recaure les seves conseqüències exclusivament sobre els treballadors, acceptant mesures com la precarietat i l'abaratiment de l'acomiadament, fent pagar a

aquests sectors de treballadors la manca de comandos i, de forma "no traumàtica", als fixos no només se'ls retallaran els sous i empitjoraran les seves condicions laborals, sinó que se'ls retallaran les prestacions de jubilació —a menys que segueixin treballant **després dels 65 anys**—. És a dir, es mantenen les divisions entre fixos i precaris en el si de les empreses.

Malgrat tenir el SMI (Salari Mínim Interprofessional) més baix de la UE es garanteix que aquesta situació, amb la introducció de l'euro, es mantindrà per fer competitives les empreses. De la mateixa manera a través del mencionat Acord Interconfederal se situa en primer lloc la regulació anual de la jornada de treball en lloc d'avançar cap a les 35 hores setmanals, sent l'Estat Espanyol el més flexible en la regulació de la Jornada Laboral. Les 40 hores setmanals que marca la llei estan passant a la història.

Mentre els sindicats subvencionats intenten "verticalitzar" la negociació col·lectiva, tractant d'anular el paper dels delegats de salut pública, que la pròpia llei contempla, en benefici dels buròcrates que negocien els convenis sectorials. Seria positiu enlairar les competències dels delegats de salut laboral als sectors si això suposés una ampliació de les competències i no despullar un sant per vestir-ne un altre. Molt ens temem que lluny de lluitar per evitar la sinistralitat i la manca de mesures de seguretat a les empreses busquen aconseguir més alliberats.

En definitiva, els signants de l'Acord Interconfederal a més d'acceptar explícitament la filosofia neo-liberal de que en època de creixement hem d'acceptar la congelació salarial i el deteriorament de les condicions laborals i la contractació per a "generar ocupació" amb **els beneficis de la patronal trets de la nostra explotació**, en recessió econòmica hem d'acceptar liquidacions d'ocupació i retalls salarials per a que **segueixin els beneficis empresarials i els retalls socials**.

O sigui, amb crisi o sense ella, el sistema sempre garanteix el benefici del capital i la pèrdua de drets econòmics i socials dels treballadors. Com diu textualment el responsable d'Acció Sindical de CCOO Fernando Puig "la negociació col·lectiva actua com a principal font de regulació de drets laborals i condicions de treball però és, a més, un factor essencial de cohesió social en el que convergeixen els interessos dels treballadors, de les empreses i del conjunt de la societat. Front a models conflictius, proposem

models de cohesió" I tenen tota la raó des del punt de vista patronal.

Des del punt de vista sindical, sinó hi ha lluita, conflictes, tant en eufòria econòmica com en recessió, augmenta la desigualtat, la fractura social, l'empitjorament de les nostres condicions de vida, la supeditació dels drets humans als beneficis d'uns pocs, la inseguretat, la repressió, la destrucció ecològica... Avui com ahir, la falsa opció que ens donen és **Capitalisme o Caos**. Però el conciliar els interessos de classe, ignorar-los u oblidar-se d'aquells a qui diuen representar i tractar d'impedir el conflicte es alinear-se amb aquells a qui l'interessa —el capital— que no n'hi hagi. És emmordassar, dividir, enfrontar als qui es rebel·len contra la injustícia que pateixen; és col·laborar amb l'explotació, la fam, la guerra que manté el sistema.

Cada conquesta arrencada amb lluita, cada lluita parcial, cada mobilització he de servir-nos par

avançar en la confiança de la nostra classe en la seva pròpia força, que altres tracten d'adormir. El sistema basat en el benefici individual, en la insolidaritat, en la competència, en el malbaratament, en la violència, no és possible cohesionar-lo sinó amb cadenes i misèria. Els treballadors hem fet el possible, amb els nostres esforços, amb la nostra intel·ligència, amb el nostre treball, un progrés tecnològic i industrial capaç d'eliminar la fam, la malaltia, la guerra. Són els detentors del capital generat amb la nostra explotació, els qui mantenen la "cohesió", la propietat privada, els qui determinen quants han de morir de fam per mantenir els seus beneficis, a qui han de fer la guerra, i com paguem per a què segueixin les coses tal com estan: exèrcits, buròcrates, o institucions "democràtiques" o no.

Amb crisi o sense ella, o avancem en la conquesta dels nostres drets i reivindicacions o seguirem perduts. Si no preparem la resposta davant el que ens prepara la patronal i els seus lacais, si no ens organitzem i coordinem amb la resta de la nostra classe, unint-nos en cada lluita, traient experiències que ens serveixin per a ampliar la consciència col·lectiva contra el sistema, hi haurà sens dubte explosions socials de les quals hem de formar part tot sabent que el sistema intentarà desmoralitzar als qui lluiten i endurir la repressió com a elements intimidatoris. La propera negociació col·lectiva la intentaran fer servir per a lligar-la a plans de reducció de plantilles i empitjorament del treball.

No hi ha excusa: amb beneficis empresarials, en creixement o recessió, si no lluitem perdem.

Preparem la mobilització, organitzem la lluita de classes, des dels sindicats a totes les organitzacions socials i polítiques.

Armando Varo . Ferroviari. CGT

No a la precarietat pública

Com cada deu anys el Ministerio de Economía, mitjançant el Instituto Nacional de Estadística (INE), realitza a tot el territori espanyol el cens de població i vivendes. La finalitat d'aquest, no és només saber quants/es en som, sinó fonamentar, en base a aquestes dades, les polítiques socioeconòmiques del país.

Per a la realització dels treballs de camp s'han contractat unes 40.000 persones distribuïdes en províncies, comarques, municipis, etc que, a pesar de les deficiències organitzatives i de gestió de l'INE, portaran a terme la seva feina.

I és que els contractes s'han realitzat expresament fora del Conveni Únic del Personal Laboral de l'Administració General de l'Estat i de la legalitat de l'Estatut dels

va bàsica de seguretat i salut en el treball...

Aquesta precarietat de les condicions de treball i salari ha comportat nombrosos abandonaments dels treballadors, provocant una autèntica dansa d'Agents Censals i Encarregats de Grup, impropis d'un treball de la importància del Cens.

La finalització dels treballs de camp estava prevista per al 31 de desembre de 2001 però, vistos els motius exposats, es veu difícil d'acabar aquest mes de gener.

Davant d'aquests fets es va decidir en assemblea la realització d'una vaga indefinida a partir del dia 14 de desembre, amb aquests punts reivindicatius mínims:

- 1.- El pagament de la totalitat dels treballs realitzats.
- 2.- Garantir el Salari Mínim Interprofessional.
- 3.- Que els errors en els quaderns de recorregut no repercutixin negativament.
- 4.- Acordar uns criteris per a les primes d'acabament, qualitat i dificultat.
- 5.- Habilitació de dietes de desplaçaments urbans i rurals.
- 6.- Establiment d'un calendari laboral amb criteris comuns.
- 7.- Dotació de condicions de seguretat i salut laboral en els locals.

Que s'afegien a la ja sol·licitada inclusió dels contractes en el Conveni Únic.

El dia 14 de desembre es van manifestar més de 500 persones davant de les Delegacions de l'INE i del Govern a Barcelona i es va desplaçar una comissió al Parlament de Catalunya, entregant un dossier d'informació i de reivindicacions. La vaga va ser seguida per un 60 % dels treballadors a la província de Barcelona i també es van realitzar concentracions a Girona, Balears, Sevilla, Ciudad Real, Madrid...

Actualment l'Administració ha

arribat a uns acords irrisoris amb els sindicats UGT, CSIF, ELA-STV i CIG que només confirmen l'aplicació de l'Estatut dels Treballadors, però que no donen cap solució a la problemàtica plantejada pels treballadors, els representants dels quals, constituïts en Comitè de Vaga, van ser despatxats per l'INE sense arribar a cap acord.

Resten així situacions concretes com: la proposta de 4 dies de vacances obligatòries per la falta del material per a començar els censos; el cobrament dels salaris després d'una setmana de protestes i concentracions; l'inexplicable cobrament de "nòmines negatives", degut a les cotitzacions a la Seguretat Social per un Salari Mínim Interprofessional que no cobren; la dolenta i ràpida formació dels treballadors; el fred que regna en els locals censals; deficiències en els quaderns de recorregut que provoquen més feina sense cap recompensa; falta de deferència amb els Agents de zones urbanes i rurals de característiques peculiars; l'oferta al personal fix de l'INE, amb avançaments de 120.000 pts, per a la realització, fora de la seva jornada laboral, de seccions incompletes o no distribuïdes; el pagament de primes (sobre unes 600.000 pts) als Inspectors del treball, funcionaris de l'INE amb responsabilitats habituals en altres enquestes... que, junt amb les ja citades precarietats laborals, perjudicaran la qualitat d'uns Censos que necessitem i paguem tots, que han estat mal organitzats i mal gestionats des del Instituto Nacional de Estadística. I per tot el qual s'han d'exigir les responsabilitats corresponents.

Barcelona, 3 de gener de 2002

Comitè de vaga.

Treballadors, ja que el salari dels Agents Censals és únicament a base de primes, els cobraments de tot el personal s'han realitzat amb retards de fins a dos mesos, hi ha hagut retards en les dates d'alta a la Seguretat Social de més d'un mes, una àmplia majoria dels locals llogats no compleixen la normati-

Seguim defensant-les!

El passat 18 de desembre es van concentrar unes 1000 persones davant del Parlament de Catalunya per exigir més diners públics per l'educació d'adults pública.

L'èxit de la concentració convocada per la Mesa de l'Educació d'Adults (constituïda per CCOO, USTEC i representants de les escoles d'adults) va reunir a moltes de les escoles d'adults de Catalunya (professorat i usuaris), i mestres de presons. També va comptar amb el suport d'organitzacions sindicals (CONC, IAC, CGT i UGT) i polítiques (Lluita Internacionalista, EUiA, PSC, ERC, IC), moviments de renovació pedagògica, associacions de veïns... A la mobilització es van apropar els representants dels partits parlamentaris PSC, ERC i IC. La seva presència va servir per recollir i defensar, en el debat sobre pressupostos que s'estava celebrant al Parlament, les reivindicacions de la Mesa i, també, se'ls van lliurar les més de 5.000 signatures en defensa de l'educació d'adults pública.

A la convocatòria es va afegir un col·lectiu de més de 200 immigrants que exigien formació pública i gratuïta ja que no tenen garantides places a les escoles d'adults públiques per manca de professorat. La lluita conjunta va ser un element molt positiu per tal d'unir esforços per exigir una educació pública, igualitària, democràtica, lliure, laica, gratuïta, catalana, de qualitat i dinàmicament integrada a la societat en una xarxa pública i única.

Durant aquesta setmana en el Parlament de Catalunya es debatien els pressupostos de la Generalitat. Aquests pressupostos

s'emmarquen en la crisi global, on la privatització, la desocupació i l'atac als serveis públics s'accelera. La part pressupostària de la conselleria de Benestar Social entra en aquesta dinàmica i no respon a les expectatives creades per la consellera. La situació real, que no es reflexa en els pressupostos, és que es necessiten més de 200 professors/es a les escoles d'adults públiques per oferir el graduat d'educació secundària i la formació a la població immigrada; cal un pla que garanteixi més recursos materials (readequació de centres i aules, edificis nous, xarxa telemàtica...) Davant aquesta situació calia no estar aturats i la resposta per part de les escoles d'adults a la concentració de rebuig als pressupostos, i en concret als destinats a la conselleria de B. Social, va ser contundent

La concentració forma part d'un pla de mobilitzacions, aprovat en assemblea, davant l'ofensiva del govern de la Generalitat contra els serveis públics i davant la política assistencial de la Conselleria de Benestar Social. L'assemblea de la Mesa d'aquest mes de gener valorarà la concentració, les passes fetes per B. Social respecte a les reivindicacions de la Mesa i la continuació del pla de mobilitzacions per aquest segon trimestre.

Mentre la Mesa ja ha iniciat la campanya de denúncia contra la circular de la Direcció General de

Formació d'Adults que dona instruccions a les inscripcions d'alumnes estrangers no comunitaris i que estableix la presentació de documents (passaport i empadronament) com a imprescindibles per ser inscrits als centres i aules de formació d'adults. En concret CCOO i USTEC-STEs ja han formulat recurs d'alçada contra aquesta circular, les escoles d'adults demostraran el seu rebuig a la circular mitjançant un escrit i se seguiran duent a terme altres accions per tal que es retiri aquesta circular dels centres i aules d'adults públiques.

Cal sumar esforços, plantejar una nova embranzida i fer-ne de la lluita un conflicte social i polític!!!

Miquel
Ensenyament-CCOO, Girona

Dolarització a l'europea

L'Euro: un pas endavant?

Molta propaganda s'ha fet de que amb l'euro tots hi guanyarem. Però qui –com sempre– té les de guanyar són les multinacionals. El seu projecte era millorar la competitivitat davant les multinacionals competidores, en particular japoneses i dels EUA, en la lluita pels mercats mundials. És una característica internacional en la globalització. D'una banda pretenien convertir Europa Occidental en una plataforma sense traves burocràtiques per millorar la

productivitat i reduir costos en les seves empreses, per la qual cosa calia unificar els mercats i donar una sòlida base monetària, unificant les monedes. Però l'objectiu central per recuperar el terreny que, especialment, les empreses dels EUA els guanyaven era la necessitat d'atacar totes les polítiques

socials de l'anomenat Estat del Benestar. Aquests dos objectius no es poden separar.

El primer pas que van aconseguir va ser un mercat únic -sense barreres duaneres- que permetés simplificar les empreses, especialitzar-les i planificar millor la producció i distribució. Aquest procés va venir precedit pels

processos de reconversió, un mecanisme que va imposar el tancament de milers d'empreses i pèrdues enormes de llocs de treball. Si hem de trobar el referent europeu d'aquesta ofensiva neoliberal el tenim exemplificat en la derrota dels miners britànics davant els plans de M. Thatcher de tancament de mines el 84-85. Les multinacionals arrasaven la petita i mitjana competència, aconseguint un important procés de concentració de capitals, així mateix el sector públic havia de cedir terreny venent les empreses més rentables, de les quals se n'apropriaven les multinacionals sovint a preus d'escàndol. A l'Estat espanyol la reconversió la van aplicar els Governos de Felipe González, i l'atur va passar a ser una xacra crònica de l'economia espanyola, mentre que la majoria de les empreses claus dels sectors industrials van passar a mans de capital estranger. Comencen amb el *Plan de Empleo Juvenil* i les *reformes laborals* els atacs en profunditat al treball estable.

Però aquest ampli mercat no podia tenir una base sòlida dividit per monedes i amb el perill de crisi monetària. L'intent d'estabilitzar els canvis en un sistema relativament fix amb el Sistema Monetari Europeu va fracassar a l'estiu del 92 sota les enormes forces especulatives que la globalització havia desenvolupat. Feia tot just uns mesos que s'havia ratificat el *Tractat de Maastricht* cap a la moneda única. Calia quelcom més sòlid, i la decisió d'avençar cap a la moneda única va ser presa forçats per la necessitat d'estabilitzar el mercat únic i sota la pressió de l'avantatge que els prenién, cada dia que passava, les multinacionals nord-americanes. La moneda

hauria de ser el principal reflex d'una economia, però a les multinacionals no els interessava l'economia en abstracte, de tal manera que els criteris per determinar si un Estat podia incorporar-se a la moneda única, no eren per exemple la reducció de l'atur que gangrena una economia, sinó aquells que garantien l'estabilitat dels guanys. Van aprofitar el llançament de la moneda única per impulsar una nova ofensiva per desmantellar l'Estat del Benestar: es van succeir tota mena d'atacs a les condicions de treball (més Reformes laborals) i de retall de la despesa social de l'Estat, juntament amb més privatitzacions.

Euro: Alemanya imposà el seu poder

El debat sobre la unificació de la moneda va ser dur, sobre tot entre França i Alemanya. Ambdues economies formen el cor de la UE. Però va ser Alemanya –l'economia més forta i la que més paga a la UE- la que s'imposà. Al llarg dels 80 l'economia alemanya viu un període de gran dinamisme que deixa cada cop més endarrera la francesa, però el pas decisiu per recuperar –no només el pes econòmic- sinó el pes polític perdut amb la derrota a la II Guerra Mundial es donà amb la Reunificació d'Alemanya. Aquesta és la principal ferida de guerra oberta i el senyal que s'acaba la relació de vassallatge respecte la França vencedora.

Certament que la reunificació alemanya no es va fer sota la iniciativa de la burgesia alemanya sinó sota la pressió d'un poderós moviment de masses, la qual cosa obligà l'Estat Alemany a pagar una enorme despesa (canvi de dos marks orientals per un d'occidental), preu que encara avui pesa sobre l'Estat alemany -amb unes enormes despeses públiques- que no acaba de digerir la zona oriental. Però la reunificació d'Alemanya iniciava un ràpid procés en cadena d'enfonsament dels règims estalinistes i una apertura dels mercats de l'Est Europeu, i aquest fet, amb una posició privilegiada de l'ex-República Democràtica Alemanya, feia encara més d'Alemanya el veritable cor d'Europa.

Alemanya deixa poc a poc la seva posició de perdedora de la II Guerra

Mundial per anar definint la seva supremacia. Fins aleshores, el pressupost que majoritàriament pagava Alemanya servia per a pagar quasi exclusivament la PAC (Política Agrària Comuna) que beneficiava principalment França. Aquesta partida a la PAC no ha deixat de minvar, malgrat tot encara avui ocupa el 50% de tot el Pressupost comunitari. Alemanya n'exigeix més reduccions. La situació actual és que encara Alemanya –malgrat els fons estructurals que rep per finançar el desenvolupament de l'Est alemany– posa una quantitat neta de 11'7 milions d'euros, mentre que França posa 1 milió.

L'euro es va definir i se li va posar nom a la cimera de Madrid del 95. Alemanya demanà garanties que es van signar a la cimera de Dublín el 96, amb sancions per a qui superés el dèficit públic permès del 3%, amb els Pactes d'Estabilitat i Creixement que havien d'aprovar tots els Estats que formessin part de la moneda. A l'hora de ponderar l'euro com suma del pes ponderat de totes les monedes, el predomini de la zona Deutsche Mark és total, amb més del 60% del valor de l'euro. També el tipus de Banc Europeu és una còpia del Bundesbank amb la prioritat en el control de la inflació, a diferència de Banc de França, i la seu està a Frankfurt. I per governar el Banc és Alemanya la que imposà a l'actual president: l'holandès Wim Duisenberg. El pes polític de França està en constant decreixement.

La derrota del tractat de Maastricht a Dinamarca al 91, i el resultat positiu per la mínima a França eren manifestacions de les resistències de treballadors i pagesos davant les agressions que contenien els plans. Les mobilitzacions al 96 a França provocaven la caiguda del primer ministre Juppé, a Alemanya es van viure les més grans manifestacions de la postguerra. Els plans de convergència no aconseguen els seus objectius i arriba l'hora fixada per l'exàmen: maig del 98. I els governs han de fer trampes per justificar els 11 Estats (després 12 amb la incorporació de Grècia) que arribarien el 2002 a la moneda única, doncs ni França ni Alemanya acomplien realment els acords. La dreta tradicional que controlat el poder a Europa cau al llarg de la

dècada dels 90 i puja als governs la socialdemocràcia com a expressió deformada de l'ascens dels treballadors (Shröder a Alemanya, Jospin a França, Blair a la Gran Bretanya... excepció feta de l'Estat espanyol que porta un desfassament tradicional), encara que amb la tasca d'imposar els plans en els quals la dreta fracassà però amb un discurs més social.

Euro-Dòlar: més que la diferència entre dues economies.

El gener del 99 començà a existir l'euro, encara que no com a moneda corrent. Al llarg d'aquests tres anys aquesta moneda, que havia de ser forta, s'ha depreciat davant el dòlar en un 25%. El dòlar continua dominant àmpliament les reserves internacionals controlant ¾ parts d'aquests fons. Aquesta diferència entre l'euro i el dòlar és conseqüència de la correlació de forces entre la UE i els EUA. La sincronització amb la qual la crisi que arriba als EUA afecta progressivament tota la UE ha fet escriure que la UE no és més que un "auxiliar" de la globalització econòmica i que va a remolc completament del que facin els EUA.

La comparació entre les dues monedes mesura la rentabilitat dels capitals a una i altra banda de l'oceà Atlàntic. No es tracta només de creixement econòmic sinó també de garanties polítiques de futur. Escriu l'economista belga Paul Grauwe que la debilitat de l'euro davant el dòlar "és qüestió de percepcions i psicologia", i segueix, "en temps de guerra n'hi ha una que és "fonamental": la "bomba tallamargarides". El dòlar no ha deixat d'apreciar-se en tota la guerra d'Afganistan. Però el mateix va passar fa uns anys a Bòsnia, i és que la supremacia econòmica té una vessant tan important com els resultats empresarials que és la correlació de forces polítiques i militars, és a dir, la capacitat d'imposar les seves polítiques mundials que un té respecte de l'altre.

Si en els anys 90 certament el creixement econòmic era superior als EUA que a la zona UE, és només aquesta capacitat política-militar d'actuar com a gendarme mundial del capitalisme que pot explicar la fortalesa actual del dòlar davant l'euro, doncs la crisi en aquest darrer

període ha colpejat amb més contundència l'economia nord-americana. La clau als EUA per recuperar la taxa de benefici és imposar el *nou ordre internacional*

sota l'anomenada lluita antiterrorista, que comença amb un atac en tota regla a les condicions de treball dels propis obrers americans que en els darrers dos anys havien obtingut alguns guanys. Continua amb un programa multimilionari d'ajuts –primer amb l'excusa de la crisi de l'aviació, però ara extès a totes les multinacionals- que afegeix als 8 bilions de pessetes inicials altres 43 bilions en concepte de retorn d'impostos, a unes multinacionals que han presentat beneficis i, a la vegada, han acomiadat treballadors. És inimaginable com les multinacionals i el propi Bush poden treure tanta rentabilitat a l'11 de setembre.

És per això que és aquesta facilitat per derivar diner públic a l'empresari i per colpejar amb (...)

(...)
(acomiadaments els treballadors el que explica la productivitat de l'empresa dels EUA i la fortalesa —és a dir confiança dels inversors internacionals— en el dòlar. Alan Greenspan en unes declaracions l'1 de desembre afirmava que era *"impressionant la fortalesa del dòlar davant l'euro malgrat l'insostenible dèficit corrent d'EUA, la qual cosa era conseqüència de la millor productivitat als EUA"*, mentre *"a Europa els legisladors s'han preocupat de protegir els treballadors, el que incrementa el cost de l'acomiadament"*. Aquest ha estat el cavall de batalla de la patronal i el govern, i han aconseguit abaixar el cost de l'acomiadament, però encara estan lluny de l'acomiadament lliure i gratuït dels EUA.

Cap a una Europa Unida?

El capitalisme a Europa s'enfronta a una contradicció irresoluble: d'una banda les necessitats de producció que obligarien a fer caure les fronteres, doncs els actuals Estats europeus són massa petits pels potencials productors de la indústria moderna i obligaria a donar-los per obsolets i construir-ne d'altres cada cop més grans. De l'altra, les necessitats de mantenir, preservar i reforçar els actuals Estats, doncs és dins seu on es desenvolupa la lluita de classes concreta que permet a la burgesia mantenir una posició dominant com a classe, i és sobre els actuals Estats que la burgesia va aconseguir aquesta posició dominant i des de les qual va establir una relació internacional amb altres països, sovint en contraposició a l'Estat del costat...

Aquesta contradicció fonamental del sistema capitalista no és exclusiva dels petits Estats europeus, sinó una característica irresoluble que ja K.Marx va definir. No es tracta d'un dogma sinó d'una constatació a cada pas que ens permet comprendre els esdeveniments. Per exemple, quan la UE és incapaç d'impulsar una política exterior comuna en el planeta, ni tan sols a la mateixa Europa, als Balcans, on al final els EUA van imposar la seva política. No és falta d'armes sinó essencialment de política. I el mateix passa quan no es pot superar el funcionament amb el dret de vetar, per part dels Estats de la UE, un dret que bloqueja qualsevol decisió important i que portaria a la paràlisi total si s'amplia als nous socis que volen entrar al

club. És a dir que l'Estat nacional es reserva l'última paraula. Només en el terreny més estrictament econòmic els avenços han estat importants... veurem què pot passar quan aquests avenços per les multinacionals —en època de crisi— posin en qüestió alguns dels pilars de domini estatal.

La possibilitat de la construcció d'un Estat europeu, necessàriament, suposaria l'aparició d'una nova burgesia europea i el debilitament progressiu dels Estats actuals en les qüestions que els són decisives a la lluita de classes (començant per la policia i l'exèrcit), i el que veiem és un poderós reforçament de cada

Estat, l'avenç cap a Estats policials i que disposen cadascun d'ells d'un exèrcit professionalitzat. No estem davant del procés de conformació d'una nova burgesia europea, La Unió Europea no ha perdut la identitat nacional de cada multinacional. Aquesta referència estatal de cada multinacional no es només una peculiaritat històrica de l'empresa, al contrari, té efectes en el dia a dia de la multinacional. Per exemple, la Volkswagen és alemanya. Va adquirir la SEAT a preu de ganga i ho va aprofitar. Va treure enormes recursos públics i garanties de guanys en l'operació a la vegada que obtenia un vehicle a bon preu pel mercat europeu. Però caigué el Mur i va trobar una oferta econòmica i

políticament molt millor amb la compra de la txeca Skoda. Econòmicament és evident, doncs, el sou d'un txec és molt inferior al treballador de l'Estat espanyol, però també políticament, doncs ens situen sota la zona d'influència política alemanya. Des d'aleshores la Volkswagen no ha deixat de fer caure la SEAT. Totes les multinacionals saben que no n'hi ha prou en fer un bon producte i a bon preu, sinó que es necessiten les influències polítiques i aquestes s'obtenen a través dels seus Estats.

Per això és tan nefast el discurs que —particularment des de la socialdemocràcia i el neostalinisme— ens expliquen de que aquest procés de construcció d'una Europa políticament unida és viable, i és perniciosos per als treballadors la política de la CES a Europa i la de les direccions de CCOO i UGT donant tota la cobertura i suport al projecte de la UE, i facilitant que vagin passant els seus plans tot posant-li un vernís social que ens diuen que un dia arribarà. Aquesta és la finalitat de la Carta Social que volen que arribi a ser el nucli d'una futura constitució europea. La Unió Europea no és una carta en blanc que es pot omplir ara amb mesures més favorables per a les multinacionals, demà a favor dels treballadors, sinó un instrument al servei de les multinacionals per amplificar la sobreexplotació dels treballadors, i és des d'aquest punt de vista que no hi ha reforma possible d'aquest instrument. La seva UE, ni serà mai social, ni dels treballadors, encara que siguin la majoria i es voti, ni dels pobles com diuen altres, ni tan sols unida.

Sota el capitalisme la contradicció entre les necessitats de les forces productives a superar i destruir les fronteres i les necessitats de la burgesia de preservar el seu Estat, com a instrument de dominació i poder, es decanten a favor d'aquest darrer, perquè en definitiva és la lluita de classes la que acaba determinant el curs de la història, malgrat les necessitats purament econòmiques. Aquesta tasca, la unificació d'Europa, de superació real de les fronteres, imprescindible per permetre un nou desenvolupament de les forces productives que permeti una millor atenció de les necessitats de tothom serà obra, no del capitalisme, sinó d'un procés revolucionari que condueixi al socialisme.

Després de la LOU, el govern del PP prepara la següent llei educativa

Formació Professional al servei de la patronal

SINDICAL

Per tal d'apuntalar la privatització de l'ensenyament el govern del PP tenia com a objectius per al present curs l'aprovació de :

- La Llei d'Universitats (LOU)
- La Llei de Qualitat del Sistema Educatiu
- La Llei de Formació Professional

Després del pas parlamentari de la LOU, malgrat la confrontació social que ha generat, el passat 14 de desembre el Consell de Ministres va aprovar l'avantprojecte de Llei Orgànica de la Formació Professional i de les Qualificacions Professionals. Ha deixat per una ocasió millor remetre a les Corts l'anunciada Llei de Qualitat del Sistema Educatiu (Reforma de la primària i especialment de la secundària). Tot sembla indicar que la presidència semestral de la UE per part d'Espanya i el conflicte, encara obert, amb la LOU han aconsellat a les ments del PP esperar que la situació es tranquilzi i no unir el previsible rebuig a la Llei de Qualitat, per part d'amplis sectors de l'ensenyament no universitari, amb el rebuig a la LOU dels sectors universitaris. La conflictivitat en l'ensenyament no ha d'enterbolir l'ostentació de la presidència Europea. Així doncs tot apunta que cap a finals del semestre es tornarà a parlar de la Llei de Qualitat.

I per què sí la Llei de la FP? perquè en línies generals compta amb el suport dels agents socials, sindicats CCOO/UGT i patronal CECE-CEOE, malgrat al rebuig més de forma que de fons del PSOE, PNV i CIU. Per a entendre aquestes adhesions i rebujos veiem quins són els grans objectius de la llei de FP.

- 1-Relacionar directament la formació professional amb el treball.
- 2-Facilitar la mobilitat d'alumnes i treballadors
- 3-Integrar les tres modalitats de

la FP: **Inicial/Reglada** (cicles de grau mitjà i superior), **la continua i l'ocupacional**.

De manera que la formació superada en una modalitat serà reconeguda per les altres. Dit d'una altra manera i per a que s'entengui per on van les adhesions: els cursos ocupacionals impartits per les patronals, sindicats i fundacions partidàries podrien tener validesa acadèmica.

4-Facilitar una major oferta formativa als col·lectius amb més dificultats per a integrar-se en el món laboral.

5-Desenvolupar un sistema NACIONAL de Qualificacions professionals, constituït en base a les qualificacions existents en el sistema productiu i reflexades en el Catàleg Modular de la Formació Professional.

Tot això coordinat pel Consell General de la FP com òrgan consultiu i participatiu de sindicats i patronals.

Podem afirmar que fins aquí, és a dir, el fons de la llei, tots d'acord (CCOO/UGT, patronal i partits). És clar que la llei contempla altres mesures més polèmiques i difícils de vendre (retall de les competències autonòmiques, jerarquització de centres, finançament...), polèmiques sí, però coherents amb la política educativa del PP i de l'esperit Nacional del projecte. I així la llei contempla:

-L'existència de Centres Integrats de Referència NACIONAL, on s'imparteixin els ensenyaments reglats, ocupacionals i continus, amb el mateix o diferent professorat..

-La direcció d'aquests centres seria nomenada per l'administració educativa.

-La Regulació i Coordinació del Sistema NACIONAL de FP i

Qualificacions correspon a l'Administració General de l'Estat.

- L'habilitació del professorat de FP i de *professionals qualificats* i de professorat de secundària per a impartir ensenyaments en els centres integrats.

Valoracions

La llei és un instrument clar de privatitzar la FP i de traslladar immenses quantitats de diners del Fons Europeu de Formació al circuit privat dels cursos organitzats per sindicats, patronals i fundacions partidàries.

L'equivalència acadèmica que es vol donar als cursos i cursets organitzats per institucions privades és un atemptat frontal contra l'ensenyament reglat, i un buidatge de competències acadèmiques del ministeri i conselleries d'educació pel que respecta a l'homologació de títols i dissenys curriculars.

Supedita l'ensenyament reglat als interessos de l'empresariat a la fi que aquests puguin disminuir les seves despeses de formació.

Desregularitza les condicions de treball del professorat que treballi a la FP i en els centres integrats, tot facilitant el treball precari i temporal (mentre duri el curset) o donant hores extres al professorat de FP o de secundària per a que imparteixi l'ensenyament no reglat.

Per a aclarir a quins interessos respon la llei finalitzarem amb l'opinió de la patronal CEE (de la CEOE): el text és «molt positiu per al conjunt de la Formació Professional...ja que articula en la pràctica un sistema integrat, facilitant la mobilitat dels treballadors....».

José Manuel Rubio.
Ensenyament CGT

Coordinació i descoordinació

Coordinació...

Els dies 15 i 16 de desembre del 2001 tenia lloc a Granada la primera reunió de coordinació estatal contra la LOU, organitzada pel Comité General de Huelga, a partir de la convocatòria feta per l'assemblea que va tenir lloc a la Universidad Complutense el dia 1 de desembre, després de les manifestacions de la marxa sobre Madrid. El repte era posar solució, d'una vegada, a un dels principals problemes de les mobilitzacions: el moviment, que ha estat capaç de generar les mobilitzacions estudiantils més importants de, com a mínim, l'última dècada, i, sense cap dubte, les més grans contra els governs del PP, podia acabar en no res sense una coordinació real i efectiva. Van participar-hi delegats d'una trentena d'universitats d'arreu de l'Estat, tots estudiants i majoritàriament en nom d'assemblees. Una primera mancança, doncs: la pràcticament nul·la representació de sindicats i organitzacions d'estudiants.

De la reunió va sorgir una proposta de pla de lluita que ara hauran de ratificar les assemblees i, si s'escau, començar a executar. El primer eix, en vistes a l'aprovació imminent de la LOU és la proposta ara ja aprovada a l'Autònoma de Barcelona i a la UdG d'arrancar als Claustres declaracions d'insubmissió a la LOU. Això recolzat amb referèndums que s'aniran celebrant a pràcticament totes les universitats fins al 21 de gener. El

segon eix és començar una campanya de recollida de signatures oberta a tota la societat i una campanya per aconseguir mocions de plens d'ajuntaments exigint la derogació de la LOU i manifestant el suport a les mobilitzacions i a les universitats que desobeeixin la LOU. El tercer dels eixos és muntar un fòrum sobre la universitat (pública!) que

i va autoconvocar-se pels dies 15 i 16 de febrer a Girona.

I descoordinació....

Però aquest intent de coordinació no sembla que hagi solucionat els problemes. Ja convocada la reunió de Granada la Coordinadora Galega convocava reunió estatal a Santiago de Compostela pel dia 17 de desembre passat. Amb consciència d'això la Coordinadora reunida a Granada va resoldre garantir que les actes arribessin a la reunió de Santiago, per a què es pogués discutir coneixent les propostes sorgides de Granada i per tractar d'unificar ambdós intents de coordinació. El resultat, però, és que les conclusions de Santiago són paral·leles a les de Granada i que van convocar-se altre cop a finals de gener a Sevilla. Però això no acaba així, sinó que dies després apareixia una tercera reunió de coordinació estatal, sorgida aquesta

vegada de l'Assemblea d'estudiants de Santiago, convocant a aquesta ciutat pel 19 de gener després d'una suposada manifestació estatal centralitzada.

Així les coses, i més enllà de discussions estèrils sobre la legitimitat de cadascuna de les convocatòries caldria que trobéssim els mecanismes per unificar les tres convocatòries. La descoordinació que aparentment tant ens preocupa no apareix només per defecte, sinó també, pel que sembla, per excés...

volem i una gran manifestació central a Salamanca coincidint amb el Seminari de Ministres de Cultura de la Unió Europea (amb Pilar del Castillo d'amfitriona) els dies 17, 18 i 19 de març. La reunió de coordinació, a més, va emetre un comunicat en solidaritat amb les companyes i companys de Santiago de Compostela denunciant l'actuació brutal de la policia durant la investidura de Fraga com a president de la Xunta, va posar-se com a nom provisional el de Coordinadora Estatal del Movimiento Estudiantil

L'Autònoma ja és insubmissa!

El Claustre General de la Universitat Autònoma de Barcelona aprovava el dia 18 de desembre passat dues resolucions sobre la desobediència a la LOU. La primera, presentada per un grup de professors i que implica que el Claustre no es dissoldrà fins acabar el mandat actual, independentment d'allò que digui la LOU, es va aprovar sense cap vot en contra; la segona, presentada per les assemblees d'estudiants, resolvia obertament la desobediència a la LOU per la via de no aplicar els mecanismes que la llei conté per implementar-se. Era, doncs, la segona declaració formal d'insubmissió a la LOU, després de la de la UdG, i s'està impulsant, a més, a les universitats de tot l'Estat. Les declaracions s'omplien de sentit només dos dies després, quan el Govern del PP i els seus còmplices de CiU i CC l'aproven, malgrat tot, al Congreso de los Diputados.

La lluita per la derogació de la LOU, sense cap dubte continuarà endavant, ara, amb un pla de lluita d'abast estatal. Ni les actituds vergonyoses tant del rector de la UdG Josep Maria Nadal – que no ha deixat de fer declaracions públiques contra la insubmissió-, com la del de la UAB, Carles Solà, -que feia públic l'endemà del Claustre, amb el suport de la junta de Govern, un comunicat on afirmava "el més ferm compromís d'actuar amb el més escrupulós respecte de la legalitat vigent en cada moment"- aturaran allò que les mobilitzacions ja han guanyat.

Tralla. UdG

Un altre món socialista és possible

El 9 de novembre es va presentar a la premsa a Barcelona el Manifest del Fòrum Regional, inserit en l'estructura del Fòrum Social Mundial, per obrir el mateix debat a nivell de regió mediterrània, amb una llista d'organitzacions polítiques (PSC, ERC, IC-V, EUiA...), sindicals (UGT, CCOO, Unió de Pagesos...), ONGs... on es troben a faltar aquelles que van preparar les mobilitzacions contra el Banc Mundial a la Barcelona 2001. Aquestes organitzacions marquen les seves diferències no en el contingut del Fòrum, sinó en la metodologia de treball. Nosaltres, en canvi, tenim moltes diferències de contingut, però pensem que és una llàstima la divisió, perquè el que calen són accions comunes per fer front a la globalització –i la UE-, i marcs unitaris de debat on combatre molt clarament les posicions reformistes que, amb violència o sense, justifiquen un model "humanitzat" de capitalisme. Per això tractarem d'estar a tots els marcs i accions que s'ofereixin, tot defensant que per nosaltres sí que "un altre món socialista és possible".

A partir del 30 de gener d'enguany se celebrarà a Brasil el II Fòrum Social Mundial de Porto Alegre, com a continuació del I Fòrum, celebrat ara fa un any i que va reunir uns 16.000 participants.

El Fòrum Social Mundial és una organització internacional en construcció, que ha atret l'atenció de molts sectors d'avantguarda i es troba en plena expansió. Apareix com una alternativa al Fòrum de

Davos i, per tant, a la globalització.

No obstant, es tracta d'una organització poli-classista reformista, formada pel diari Le Monde Diplomatique, la direcció del PT y de la CUT brasilera, associacions burgeses brasileres com l'ABRINQ (associació d'empresaris de les indústries de regals), ONGs com l'ATTAC, defensores de la Taxa Tobin, altres lligades a la socialdemocràcia i a l'església, dirigents com Bové i el subcomandant Marcos, la direcció del Moviment Pachacutik de Equador y el SU. La propera trobada del Fòrum, així com la primera, serà garantida pel govern burgès de Porto Alegre, dirigit pel PT. Va ser-hi present a la seva primera edició un representant del govern burgès imperialista de França i, segurament, en participaran molts d'altres en la seva segona edició.

(...)

MANIFESTACIÓN en Madrid
2 de Diciembre de 2001
12 horas
Pl. Neptuno a Puerta del Sol

- PAREMOS LA GUERRA
- CONTRA LA PRECARIEDAD LABORAL
- CONTRA LAS PRIVATIZACIONES
- POR EL REPARTO DE LA RIQUEZA
- 35 HORAS POR LEY
- PROTECCIÓN SOCIAL PLENA

Otro mundo es posible

CONTRA LA GLOBALIZACIÓN CAPITALISTA

(...)

El Fòrum Social Mundial va llençar el lema "Un altre món és possible" però en la seva primera edició no va concretar un programa econòmic, social i polític d'aquest "altre món", encara que va parlar molt sobre el concepte de la ciutadania, de la reforma democratitzant de l'Estat burgès i de l'humanització del capitalisme.

El Comitè brasiler que organitza el II Fòrum de Porto Alegre el defineix així en la seva Carta de Principis: "espai obert de trobada per a l'aprofundiment de la reflexió, el debat democràtic d'idees, la formulació de propostes, el lliure intercanvi d'experiències i l'articulació per a accions eficaces, d'entitats i moviments de la societat civil que s'oposen al neoliberalisme i al domini del món per part del capital i per qualsevol forma

d'imperialisme, i que s'imposen la tasca de la construcció d'una societat planetària centrada en l'ésser humà". Amb l'objectiu de plantejar alternatives per aconseguir "una globalització solidària que respecti els drets humans universals, així com també els de tots els ciutadans en totes les nacions i el mediambient, recolzada en sistemes i institucions internacionals democràtics al servei de la justícia social, de la igualtat i de la sobirania dels pobles."

A la mateixa carta hi ha punts significatius que reafirmen aquest caràcter interclassista i reformista: **"6. Los encuentros del Foro Social Mundial no tienen carácter deliberativo en tanto Foro Social Mundial. Nadie estará, por tanto, autorizado a expresar, en nombre del Foro, en cualquiera de sus ediciones, posiciones que pretenderían ser de tod@s sus participantes. L@s participantes no deben ser llamad@s a tomar decisiones, por voto o aclamación, en tanto conjunto de participantes del Foro, sobre declaraciones o propuestas de acción que identifiquen a tod@s o a su mayoría y que se propongan como tomas de posición del Foro en tanto Foro. 7. Débese, no obstante, asegurar, a entidades o conjuntos de entidades que participen de los encuentros del Foro, la libertad de deliberar, durante los mismos, sobre declaraciones y acciones que decidan desarrollar, aisladamente o en forma articulada con otros participantes. El Foro Social Mundial se compromete a difundir ampliamente dichas decisiones, por los medios a su alcance, sin direccionamientos, jerarquizaciones, censuras y restricciones, sino como deliberaciones de las entidades o conjuntos de entidades que las hayan asumido"** i encara "11. Los

encuentros del Foro Social Mundial son siempre espacios abiertos a tod@s l@s que quieran en ellos participar, excepto a organizaciones que atenten contra la vida de las personas como método de acción política."

El Fòrum no es proposa ser un pol d'impuls a la lluita directa contra la globalització. No és per atzar que les discussions sobre la mobilització contra el Pla Colòmbia, així com la preparació de l'acte de Buenos Aires es van donar en activitats paral·leles a la primera edició del Fòrum.

Aquesta nova organització es, per tant, oposada en el seu contingut a les mobilitzacions de Seattle, Praga, Buenos Aires i Quebec, que posen en escena novament l'acció directa internacionalista i tenen un sentit antiimperialista i anticapitalista, encara que sense un programa clar. No obstant, el Fòrum apareix per a l'avantguarda exactament com la continuïtat d'aquests moviments – com ho demostra el plantejament de les organitzacions "alternatives" que centren les diferències en el mètode de treball-. El Fòrum és una iniciativa reformista per institucionalitzar i domesticar un moviment confusament anticapitalista que està sorgint, com expressió directa de la crisi del neoliberalisme i de les alternatives reformistes actuals.

El Fòrum s'estructura en seminaris i tallers. Alguns temes que impulsem des d'organitzacions i companys de la nostra internacional (la LIT-CI) són: la lluita contra la guerra imperialista., experiències i estratègia de construcció de solidaritat internacional activa a les lluites, dret de classe i revolució socialista, reforma o revolució: una discussió actual a Brasil i Amèrica Llatina, gènere i classe, ALCA i la lluita sindical de resistència, perspectives pel 2002, experiències de la lluita contra els deutes extern i intern: perspectives de lluita contra la recolonització, educació pública...

Des de LI fem una crida a la participació en el Fòrum, a intervenir en els seus seminaris i tallers, per tal de mantenir un diàleg amb els diversos activistes i organitzacions anticapitalistes que combaten contra l'imperialisme, perquè "un altre món, socialista, és possible".

Miquel- Girona

Dues plataformes Antiglobalització a Girona

Divideix i venceràs

Fins ara, tant les organitzacions gironines com aquelles persones a títol individual que estàvem treballant contra la globalització econòmica, teníem el punt d'unió en una sola organització: MRG-Girona, i en plataformes més àmplies per temes concrets (Campanya contra el Banc Mundial). Per això no s'entén que ara es constitueixi una segona plataforma del moviment Antiglobalització com és el Fòrum Social de Girona, quan ja existeix una forma de lluita organitzada que ha donat bons resultats i és un clar referent per al moviment Antiglobalització gràcies, per exemple, a les jornades de xerrades i de debat que es van organitzar a Banyoles. Aquest Fòrum Social, convocat per la Coordinadora d'ONG de Girona, i que compta amb adhesions de grups com PSC, EUiA, Justícia i Pau... no farà sinó dividir esforços, i és evident que, si ens fixem amb alguna de les organitzacions que en formen part, es veu l'intent de treure el caràcter anticapitalista que té el moviment Antiglobalització de Girona i desviar-lo cap a postures més reformistes.

Jordi.-Girona.

Protectorat en formació

Un nou protectorat s'està organitzant amb la participació local d'una sèrie de representants de tribus i corrents de diverses tendències. Aquest va ser el sentit de la reunió celebrada a Bonn, per iniciativa del govern alemany, i sota els auspicis de l'ONU: tancar l'acord que s'estava lligant abans de la invasió, intentar reunir les forces polítiques dels sectors que van recolzar la guerra, des de l'Aliança del Nord a l'ex-rei Zahir i amb l'ONU com a patrocinadora, amb tropes pròpies in loco per imposar la seva paraula final, i buscar un govern servil als seus interessos. El cap de govern seria un dels pashtuns lligats a l'ex-rei i els ministeris més importants de l'Aliança del nord. En aquest sentit, l'opció per Hamid Karzai com a cap de govern provisional és simptomàtica, ja que ell ja havia treballat el 1992 amb la companyia petrolera nord-americana Unlocal, interessada en l'explotació de les àrees petroleres de la regió.

Tot i que no es coneix exactament el contingut dels protocols de la reunió de Bonn, una cosa va quedar clara: l'imperialisme intentarà controlar de prop el poder a la regió. La fórmula més divulgada i treballada per l'enviat especial, l'argelí Lakhdar Brahimi, és la d'un contingent d'ocupació amb tropes d'aliats europeus i de països musulmans més distants i de confiança, com Turquia o Jordània, que disciplinin les faccions en disputa i un govern de dos anys supervisat per l'ONU. Tanmateix, les divergències internes no es van resoldre, ni a la mateixa Aliança del Nord. Un dels seus generals, l'uzbek Dostum, famós per les seves matances, ja va declarar que no estava satisfet amb el repartiment del botí. B. Rabbani, l'ex-president,

diu que no reconeix el govern format a Bonn. No es poden descartar conflictes entre les forces afganeses, ja que hi ha moltes diferències entre els diversos components de l'Aliança del Nord i la resta d'integrants del govern anomenat a Bonn, tant per les ètnies que el componen com pels caps de clans que en lluita pels poders locals i nacional. Les disputes per l'administració de Kabul, Kunduz i Kandahar són una mostra del que pot passar en el futur. Això pot obrir un llarg període d'ocupació desgastant per a l'imperialisme.

En aquesta reunió ja van aparèixer també les dificultats per aquest tipus de muntatge imposat des de fora. Malgrat ser la principal força militar i haver aprofitat la disposició dels EUA d'emprar-la per obrir camí i servir de tropa d'ocupació nadiua, l'Aliança del Nord rebutja ser simplement la carn de canó. Vol aprofitar les tropes que manté a les ciutats on els talibans es van retirar per exigir el monopoli de l'àrea militar en el nou govern. Accepta plenament les tropes dels EUA, amb les quals va col·laborar de bon grat i hi actuà sincronitzadament, fins i tot en la matança sense supervivents dels

revoltats de Mazar-e-Sharif, però l'Aliança del Nord no vol aparèixer davant la població com la responsable de les noves tropes d'ocupació. Els seus generals saben que la població odia la presència d'invasors estrangers.

L'incident amb el reporter anglès Robert Fisk, agredit a pedrades per la multitud de refugiats afganesos pel fet de ser occidental, va demostrar com les constants matances de població civil a tot el país van fer augmentar aquest odi en la població comú. El problema pot créixer en la mesura que s'estengui l'ocupació: aquest

sentiment d'odi tendirà a aprofundir-se en la mesura que els ocupants no donaran solució als problemes urgents del poble afganès.

Extractes de la Declaració de la LIT 15/12/2001

Especial guerra: nuevo número de
Marxismo Vivo

Revista del Koorkom - número 4 - diciembre 2001

Nou govern a l'Afganistan

També lapidarà, però menys

El nou govern afganès de Karzai, producte de la creuada nord-americana “contra el terrorisme i en defensa de la democràcia i la llibertat”, ha anunciat que mantindrà vigents les execucions públiques, les lapidacions i les amputacions, que es continuaran aplicant d'acord a

la versió més sanguinària de la sharia, la llei islàmica. Tot i que, segons sembla, les sentències s'era n aplicades amb més

“clemència”, segons Ula Zarif, un alt magistrat afganès.

Els culpables d'adulteri, homes i dones, seran lapidats, però amb pedres més petites que les emprades pels talibans; els qui confessin el delictes tindran “l'oportunitat” d'escapar després de tres o quatre hores de lapidació, i els que no ho facin seran lligats de peus i mans. Caldran com a mínim quatre testimonis del delictes, mentre que els talibans passaven amb dos. Els solters culpables d'haver mantingut relacions sexuals ja no seran lapidats, sinó flagel·lats. Pel que fa a les execucions, ja no es perpetraran a l'estadi Kabul: es buscarà un lloc més discret, i els cossos només seran exposats

durant 15 minuts en lloc de quatre dies (tot i que podran ser retransmesos per televisió). Es manté l'amputació d'una mà com a càstig per robatori.

El caràcter de les forces que conformen l'Aliança del Nord no pot ser una sorpresa per ningú: es va evidenciar quan eren al poder entre 1992 i 1996. Les notícies referents als saquejos i les massacres inhumanes de presoners talibans i, sobretot, de voluntaris estrangers a Mazar-e-Sharif parlen per si mateixes. Les associacions de dones afganeses han denunciat que la seva situació no ha millorat i exigeixen que es retiri el reconeixement internacional al nou govern.

Aquests són els aliats d'Occident, el nou govern “legítim” armat i portat al poder pels camps de la democràcia. Llàstima que –com a Iraq, Kosova o Timor oriental– els mitjans de comunicació no ens arribin a explicar mai el final de la pel·lícula.

Cristina-Barcelona

.... i segueixen els “danys col·laterals”

Tot i que la guerra a l'Afganistan es dona per acabada, continuen els bombardeigs nord-americans. I per més que Bush vulgui presentar l'agressió com una operació contra Bin Laden i Al-Qaeda, no pot amagar que les seves armes de destrucció massiva tenen com a principal víctima la població civil. La pròpia ONU ha reconegut que com a mínim 200 civils innocents han mort durant els darrers dies.

Des d'Islamabad, Fatoumata Kaba, portaveu de l'Alt Comissionat de l'ONU per als Refugiats (ACNUR), va explicar que 28 famílies fugides de l'àrea de Kunduz, al nord del país, fa dues setmanes van informar que, al menys, 150 civils de les poblacions

de Karghosi i Farayah van resultar morts pels atacs aliats, obligant les famílies supervivents a fugir cap al sud per intentar entrar a Pakistan.

A Malakbarat, regió de Herat (oest del país), 22 civils van morir durant un bombardeig nord-americà. En el lloc fronterer de Shaman, més de 5.000 afganesos en busca de refugi han vist bloquejat el pas per les autoritats pakistaneses.

Una altra matança es va perpetrar el 29 de desembre, aquesta vegada a l'est del país, a Niazi Qalaye, a la província de Patkia. En aquesta ocasió s'han trobat fins ara 52 cossos de civils. D'ells 25 són infants, 17 homes i 10 dones. Es creu que moltes de les víctimes han estat ja

enterrades en fosses comunes, per la qual cosa es fa difícil donar una xifra definitiva.

Per Estats Units, tanmateix, els bombardeigs han de continuar perquè “encara hi ha bosses de resistència”. La responsabilitat de les morts de civils és, segons el coronel Rick Thomas, dels talibans, que “segueixen utilitzant el seu propi poble i les seves instal·lacions civils com a escuts, amb l'esperança que no els atacarem”. La realitat és que resulta difícil dur a terme operacions “netes” amb bombarders B-52 i bombes que en esclatar produeixen cràters de 6 metres de profunditat i el perímetre d'un camp de futbol.

Corresponsal

Eleccions municipals a Portugal

Per una esquerra amb futur

El passat 16 de desembre es van celebrar a Portugal eleccions municipals¹. A pesar del caràcter local d'aquestes eleccions, una part de la població (més del 60% de participació) les va escollir per castigar el govern tot provocant la seva dimissió i la convocatòria d'eleccions legislatives anticipades pel 17 de març.

Vot de càstig: gir a la dreta?

El PS del govern d'António Guterres va ser el gran vençut. Va perdre quasi tots els grans municipis: la capital Lisboa, que compartia amb el PCP, la capital del Nord, Porto, etc... Així la primera conseqüència electoral va ser la dimissió del primer ministre, António Guterres. El seu govern, a part d'aquesta derrota electoral, ha anat sumat escàndols que l'han desgastat durant aquest darrer any, la qual cosa el fa incapaç d'imposar als treballadors, fins al final del seu mandat a l'octubre del 2003, el Pla d'Estabilitat/Austeritat acordat a Brusel·les. Les eleccions locals han obert així la carrera de les legislatives.

Es podria argumentar que va haver un gir a la dreta, ja que el guanyador va ser el PSD, partit burgès d'oposició que va capitalitzar el vot de càstig al govern. Però, no tot el vot PSD pot qualificar-se de "vot taronja". És un vot contra la política del PS que ataca directament els drets socials d'àmplies capes de la població, i aquestes no troben en l'esquerra - i en particular en el PCP- una alternativa.

El PCP va ser l'altre gran derrotat al perdre 13 municipis dels 41 que tenia, tot perdent quasi 100.000 vots (del 12,47% del 97 a l'actual 11,15%). Va perdre influència en zones tradicionals (excepte Setúbal) per la seva gestió perfectament integrada en "l'ordre capitalista", així com per la seva direcció burocràtica en sindicats i organismes populars tot impulsant la concertació social, i va pagar molt cara la seva coalició amb el partit del govern amb el qual compartia Lisboa des de feia 8 anys. Aquest fracàs de la que venia estant considerada la prova per a la seva aplicació a nivell governamental, ve a sumar-se al de gener 2001. En aquella ocasió, davant les legislatives, el seu candidat António Abreu va obtenir tan sols una mica més del 5%: cal recordar que el pla de la direcció del PCP era la retirada de la candidatura i la crida a votar el continuisme de Jorge Sampaio, cosa que va canviar en última instància davant el creixent descrèdit del president per la seva complicitat en el cas de "l'urani empobrit al Kosova".

Cal consolidar una esquerra com a alternativa

El caràcter local d'aquestes eleccions, que tradicionalment són considerades difícils per a les petites organitzacions, degut tant a la despolitització com al gran esforç que representen i les decenes de noms que calen, va fer que el *Bloco de Esquerda*² concorregués en 70 dels 308 municipis (20%) amb l'objectiu de consolidar-se com a força nacional de reorganització de l'esquerra. Malgrat els escassos i irregulars resultats (entre el 2 i el 5%), es va resistir la polarització del vot "útil" entre el PS-PC i el PSD i van ser escollits 28 diputats municipals en municipis com Lisboa (2), Amadora (1), Entroncamento (3), Braga (2), Porto (1),... i els 11 de Salvaterra de Magos que amb un 55% de vots representa la majoria absoluta en la *Câmara Municipal*.

A la població obrera d'Amadora, el cap de llista del *Bloco* era el company Gil de *Ruptura-FER*, que va obtenir un 2,7% dels vots i per

tant situa un representant en l'*Assembleia Municipal*. A la vegada, durant la campanya, els nostres companys van tenir un pes important en les mobilitzacions universitàries contra els retalls pressupostaris que es van expressar en la vaga d'una setmana de Coimbra i en massives mobilitzacions a Lisboa.

El *Bloco* té per davant una altra difícil assignatura en les legislatives acabades de convocar, en mig d'una polarització que probablement es mantindrà i amb els alts resultats que van obtenir a les anteriors amb 2 diputats escollits. Però, les properes batalles polítiques exigeixen una esquerra únicament compromesa amb les reivindicacions i lluites obreres i populars. Aquesta esquerra té futur.

Elaborat amb els materials facilitats per Ruptura-FER, secció portuguesa de la LIT-CI

¹ Les eleccions municipals a Portugal es componen d'eleccions a la *Câmara Municipal* (principal òrgan polític executiu del municipi: n'hi ha 308 en el territori nacional), a la *Assembleia Municipal* (que seria un Parlament de l'anterior) i *Assembleia de Freguesia* (subdivisions del territori municipal: 4252 *freguesias* en total).

² El *Bloco de Esquerda* és una coalició d'organitzacions de l'esquerra del PCP que va participar ja a les darreres legislatives obtenint 2 diputats. El nostre partit germà, *Ruptura-FER*, en forma part.

Palestina

Pre-guerra civil

L'11 de setembre va donar lloc a un context internacional favorable a l'augment de la repressió israeliana sobre el poble palestí. A finals d'octubre -amb el suport obert dels EUA i la cobertura de la creuada internacional contra el terrorisme- Sharon adoptava una política basada en dos eixos: la intensificació de la repressió i l'exigència a l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) d'aturar la Intifada i lliurar-ne els dirigents a Israel. Arafat s'ha plegat a la pressió israeliana i nord-americana girant la policia palestina contra el seu propi poble i generant una situació que ratlla la guerra civil.

S'han succeït les ocupacions de ciutats situades als territoris autònoms: Hebron, Kalikia, Nablús, Ramala, Tulkarem, Deir Balah... Els assentaments no han parat de créixer i ha augmentat la repressió sobre la població civil en forma de detencions arbitràries, demolicions punitives de les cases de familiars de sospitosos de terrorisme i bombardejos amb F-16 nord-americans. Però el terrorisme d'Estat també s'aplica amb una política de fam: en un any, el tancament de les poblacions palestines ha fet augmentar en 400.000 el nombre de persones en situació d'extrema pobresa, que ara representen el 35% de la població, segons el Banc Mundial. Segons l'ANP 150.000 palestins han optat aquest any per l'exili.

Alhora, Israel ha seguit utilitzant Arafat com a mur de contenció de la Intifada, que va esclatar ara fa 15

mesos. Sharon ha posat l'OAP contra les cordes declarant-la "organització que recolza el terrorisme" i donant carta blanca al Ministeri de Seguretat militar per adoptar qualsevol mesura contra el govern palestí. Israel imposa condicions: Arafat ha d'aturar la intifada i lliurar els seus dirigents a Israel. De manera que el govern palestí torna a utilitzar els instruments de l'autonomia contra el seu propi poble, que ha vist com el procés de pau no conduïa enlloc i ha optat novament per la lluita. Declarant per primera vegada l'estat d'excepció, la policia palestina ha detingut 200 persones i ha clausurat diaris i oficines de Hamas i Yihad Islàmica, així com d'algunes organitzacions de l'OAP, fins i tot d'Al-Fatah. També per primera vegada Hamas ha cridat a la desobediència contra l'autoritat palestina, de manera que s'ha obert una situació de pre-guerra civil entre els propis palestins.

La propera visita de l'enviat nord-americà, el General Zinni, sembla que només suposarà més pressió sobre els palestins. El pla Tenet, elaborat pel cap de la CIA, es basa en l'establiment d'un ens palestí en el 42% del territori de Gaza i Gisjordània (l'anomenada "zona A" sota control de l'ANP) l'estatus polític del qual quedaria definit en posteriors negociacions. Més fam a canvi d'aturar la resistència contra l'ocupació israeliana.

Cristina-Barcelona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correus i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si tel'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.000 pessetes o 12 euros i la podeu fer tot posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).